

PROZOR U VJEČNOST

Sjećanje na Janju Galić 1939. - 2024.

Jedan je veliki pjesnik rekao: „Da je sve onako kako se čini, voda koju rukom zahvatiš iz mora bila bi plava“.

Isto tako i nama se čini da je Janja otišla zauvijek, da je više nema, ali ona je i dalje s nama u našim srcima samo u nekoj drugoj dimenziji. Janja je rođena prije 84 godine na prvi dan proljeća i svima nam je u život unosila proljeće, budila je u nama ljubav prema Isusu Kristu, Majci Mariji i domovini. Trudila se u životu živjeti Evanđelje i nasljedovati Krista. Na njenom posljednjem ispraćaju bila su tri svećenika, mnogo ljudi koji su nekad bili njezini učenici jer je punih 40 godina radila kao nastavnica hrvatskog jezika u našem lijepom Prigorju, rodbine i mnogo nas štovatelja Majke Triput Divne. Isto tako pročitana su

tri oprostajna pisma i slušajući kako su joj ljudi odali počast tim posljednjim riječima shvatila sam koliko je to bila velika osoba po svojim djelima, a istovremeno skromna, samozatajna i ponizna.

Uvijek je voljela svjedočiti kako se prije 37 godina jako razboljela. Provela je tada 45 dana u bolnici sa komplikacijama i sepsom. Liječnici nisu polagali velike nade u njezino ozdravljenje. A ona se u toj agoniji obratila nebeskoj Majci i obećala ako ozdravi, niti jedan dan njezinoga života neće proći bez krunice. Bio je to njezin osobni savez s nebeskom Majkom. Sve svoje učenike u školi u to vrijeme učlanila je u Vojsku Bezgrešne i često molila s njima za vrijeme nastave, a kad bi primali sakrament svete potvrde svima je pisala čestitke sa željama da ih Duh Sveti vodi u njihovim životima. Zatim je počela odlaziti na susrete schönstattovaca u Zagreb, sklopila Savez Ljubavi s Majkom Triput Divnom te je i nama u Soblincu prije nekih 20 godina otkrila ljepotu susreta i molitve s MTD. Danas zahvaljujući njoj imamo 19 krugova Gospe Hodočasnice.

U vrijeme kad naša Župa Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije u Soblincu nije imala župnu crkvu, već smo se nalazili po kapelicama po okolnim selima, puno se zalagala s tadašnjim župnikom Josipom Vragovićem, („Gospođa Janja i ja smo gradili crkvu.“ – njegove riječi!) da Soblinec dobije crkvu. Tada je na gradilištu buduće crkve bila obična livada i jedna vrba. Na tu vrbu postavili smo kip Blažene Djevice Marije, donijeli bi daske i cigle i na tako improviziranim klupama sjedili i molili krunicu. Bila je to naša živa crkva na otvorenom. Možda su nam se neki prolaznici u automobilima i čudili ili smijali, ali te molitve su urodile plodom i mi smo izgradili crkvu. Onda bi se mi svi nalazili na misama, krunicama i slavljenju saveza s MTD. I na našem raskršću stoji raspelo gdje smo se isto tako nalazili i molili pa bi ona i cvijeće sadila oko raspela i na nas prenijela to naslijeđe. Imala je Janja i dar molitve u jezicima te bi nam na naše upite predlagala koju krunicu moliti. A sve ih je znala napamet, za svaku priliku. Isto tako voljela je proučavati ljekovito bilje pa bi nam i za neke naše boljke preporučivala biljne čajeve. Ako je netko bio bolestan predlagala je koju molitvu moliti za ozdravljenje te osobe, koju devetnicu. To bi bio naš

duhovni dar za tu osobu. I uvijek je imala puno priča o nebeskoj Majci, puno svjedočanstava. Bila nam je učiteljica, moliteljica, prijateljica, sijačica Božje riječi. Ali od svega bila je najveća i najposlušnija učenica Isusa Krista i njegove Majke. Često nas je sa svojom obitelji ugošćavala i u svojoj kući te bismo i tu molili ili pričali svoja osobna iskustva ili svjedočanstva o djelovanju MTD u našim životima. Dolazile bi schönstattovke iz Zeline, Drenove, Moravča, Popovca, Seseveta, Dubrave i sve nas je okupljala i oduševljavala otvorenosti svojega srca za nas i Evanđelje. I niti jedna proslava u našoj župi ili kad smo dolazili u Malu Suboticu nije prošla bez njezinih legendarnih uštupaka. A na našim hodočašćima u Malu Suboticu predvodila bi molitvu krunice u autobusu i pričala o nastanku Akcije Gospe Hodočasnice, o ocu Kentenichu i svim zaslužnim schönstattovcima. Svi su čuli za našu Janju, a ona je samo nastojala što više naša srca oraspoložiti za MTD.

Iako je bila „učiteljica u miru“ nikad nije mirovala. Davala se do kraja za Boga i čovjeka. Sve nas je vodila putem Isusa Krista, svojim molitvama i savjetima otvarala nam je prozor u vječnost. A onda je 16. 2. 2024. na prvi korizmeni petak s krunicom u ruci i Gospom Hodočasnicom u torbi veselo krenula u crkvu. Ali nikad nije stigla. Završila je pod kotačima autobusa. Na raskršću kojega je s jedne strane crkva Bezgrešnog začeca Blažene Djevice Marije, a s druge strane križ s našim raspetim Gospodinom. Upravo ta dva znakovita mjesta gdje je ona s ljubavlju isijavala svoju vjeru. Ispod nje bila je torba i Gospa Hodočasnica. Vjerujem da ju je Majka na svojim rukama odvela pred lice Gospodina Isusa. Na ovoj zemlji doživjela je puninu u pravom smislu riječi, čaša se njezina napunila vinom života. Za sve joj velika hvala.

Lokalna zajednica Soblinec